

Fitxa tècnica

Guió Khadar Ayderus Ahmed **Fotografia** Arttu Peltomaa **Música** Andre Matthias **Interpretació** Yasmin Warsame, Omar Abdi, Khadar Abdoul-Aziz Ibrahim... **Durada** 82 min **Gènere** Drama **Llengües** Somali, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

La vida quotidiana d'un matrimoni resident a Djibouti es trastoca quan els donen la notícia que ella necessita urgentment una costosa operació per posar remei a una malaltia renal crònica. (FilmAffinity)

Crítica

07/07/2021 - CANES 2021: Khadar Ayderus Ahmed es presenta com un cineasta a seguir amb aquest nivell de retrat d'una parella africana que haurà d'enfrontar-se a un problema de salut

Presentada a la Semana de la Crítica de Canes, *The Gravedigger's Wife*, la primera pel·lícula del director finlandès **Khadar Ayderus Ahmed**, és una meravellosa història amb múltiples capes ambientades a Djibouti. La cinta es recolza en una bonica història d'amor per parlar sobre la crisi sanitària a Àfrica i la posició de la matriarca a l'Islam, amb un rerefons que explora com el continent africà és la part oblidada del món globalitzat.

Ahmed evoca el mestre senegalès Ousmane Sembène en la forma en què tracta grans temes a partir d'una trama aparentment simple. El Guled (**Omar Abdi**) és un enterramorts, una feina essencial però poc respectada, que requereix que algú es mori per poder guanyar-se la vida. La naturalesa macabra de la feina es fa evident quan els enterramorts esperen la gent fora dels hospitals, conscients que la tradició islàmica requereix que un cos sigui enterrat com més aviat millor després de la mort. És una feina esgotadora, tot i que no reporta gaires beneficis. En Guled viu amb la seva esposa, la Nasra (la supermodel **Yasmin Warsame**), en un barri pobre als afores de la ciutat de Djibouti. La parella té un fill, que sempre és al carrer evitant els seus pares, com solen fer els adolescents.

Mentre que el Guled és una persona silenciosa i tranquil·la, la seva dona és l'ànima de la festa. En una excel·lent introducció, la Nasra irromp en un casament utilitzant estratagemes i una cabra salvatge (els animals apareixen constantment al llarg de la pel·lícula). La parella s'ho passa genial cantant i ballant. Per tot això, resulta encara més punyent descobrir que la Nasra necessita una operació per salvar la seva vida, i que el Guled ha d'aconseguir 5.000 dòlars per poder pagar-la. Com els grans cineastes, Ahmed no necessita ressaltar que es tracta d'una suma de diners que no seria un problema a Occident, però prou per sumir l'hospital i la família en un estat de pànic. Els espectadors han d'aplicar el seu propi criteri per decidir si la situació sanitària és correcta o no, ja que el Guled, en contra dels desitjos de la seva dona, s'embarca en un viatge al poblet de la seva mare per demanar-li diners. La raó de la seva reticència es farà evident quan coneguem aquest obstinat personatge.

Durant el viatge a través del desert, el director de fotografia **Arttu Peltomaa** canvia les seves òptiques i enquadraments, passant dels plànols mitjos i tancats de la ciutat a preses més àmplies. D'aquesta manera, el contrast entre modernitat i tradició és un fenomen visual que s'integra a la trama narrativa. És un enfocament cinematogràfic molt eficaç, que es recolza en el "menys és més" a l'hora de plantejar els diàlegs i l'exposició, per crear i mantenir el misteri. La trama secundària mostra el fill de la parella, que s'ha d'enfrontar al desafiament d'assumir més responsabilitats familiars, ajudant la seva mare malalta mentre el pare no hi és.

També hi ha un element contrarellotge a la pel·lícula. La família té una data límit per portar els diners a l'hospital o afrontar les conseqüències fatals. Igual que l'enfocament dels germans Dardenne en les seves millors obres, Ahmed no intenta utilitzar trucs cinematogràfics per augmentar la tensió existent, mentre que el desenllaç estableix connexions amb esdeveniments previs que ni tan sols semblaven significatius.

A més, som davant d'una pel·lícula que manté tot el discurs, l'acció, les solucions, els somnis i la música arrelats a Àfrica. Tot i ser una coproducció europea, Ahmed ofereix una pel·lícula que desafia la mirada tradicional del cinema europeu sobre Àfrica.

Kaleem Aftab – Cineuropa